הזאב הגרגרן

היה היה פעם זאב
אפור, גרגרן גדול, שאף
פעם לא צחצח את שיניו.

כל פעם כשפגש ילד
אמר לו "תן לי מהר
סוכרייה. אחרת אוכל
אתך בלי לבשל".

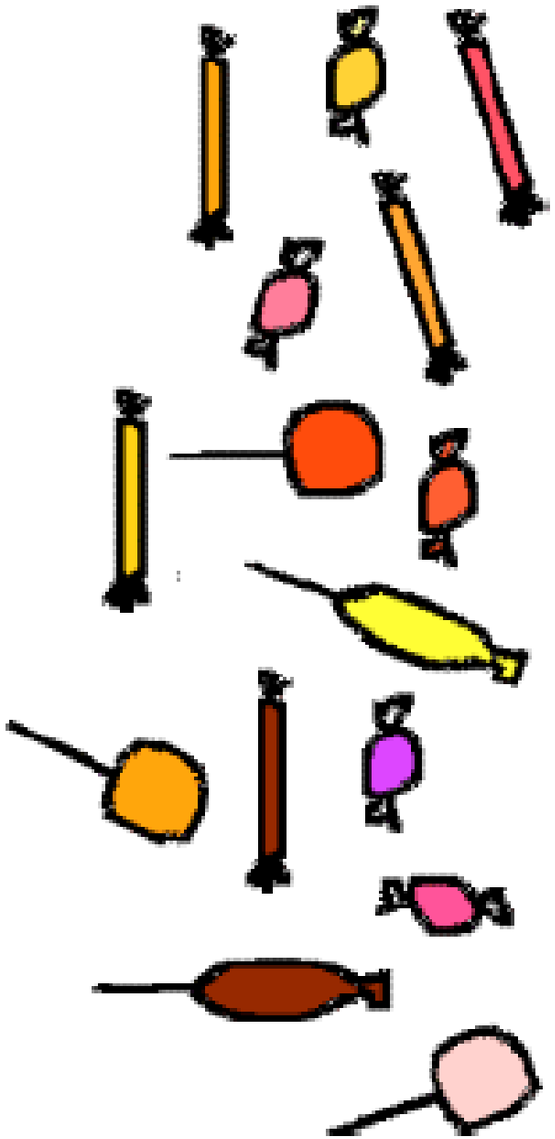

והילדים של הסביבה
ידעו זאת ותמיד החזיקו
בכיסים לקקנים, סוכריות,
גומי לעיסה וממתקים
אחרים.

וכל ילד שעבר ליד הזאב
האפור, הגרגרן הגדול,
דאג לו להספקת
הממתקים.

אבל מאחר שהזאב מעולם לא צחצח שיניו, השיניים שלו נרקבו והתחילו ליפול. והוא לא יכול היה לאכול ממתקים וגם לא ילדים לא מבושלים.

הדבר נודע בכפר ומאחר שהזאב האפור והגרגרן לא גרם נזק לאף אחד, החליטו שכל פעם כשפוגשים אותו נותנים לו דייסה או מרק או כל דבר שאפשר לאכול בלי שיניים.

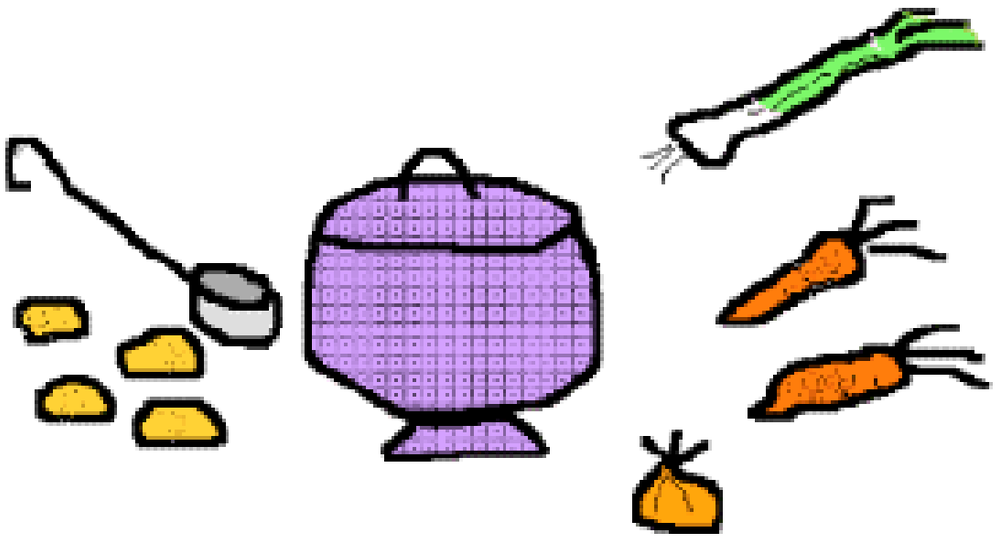

וכל ילדי הסביבה, כאשר הלכו לטייל ביער, לקחו אתם קערת מרק בשביל הזאב האפור, הגרגרן הגדול, שאף פעם לא צחצח את שיניו.

๑๑๐